

## ОДА КОМФОРУ

У серији радова *Ода комфор*у суочавам се с оним што остаје кад свет који познајемо почне да се распада. Разрушени пејзажи, срушени објекти и сметлишта нису само физичке рушевине – они су одраз унутрашњег света који тражи ослобађање и прочишћење.

Фигуре у мојим радовима представљају отуђене, често анонимне ликове са замаскираним лицима, главама у облику кутија или пирамида, или необична зооморфна бића. Они лутају кроз ове имагинарне пределе, лебдећи изнад пејзажа, проматрајући га без директног уплитања. Ове фигуре симболизују нашу дистанцу према свету у ком живимо, као и према себи самима, нашу потребу да сакријемо властиту природу пред светом, али и да се дистанцирамо од сопствене рањивости. Лица су им скривена, али њихово присуство је неизбежно.

Текстуре и слојеви материјала које користим у раду – акрилне боје, маркери, тушеви и колаж – стварају осећај материјалности и дубине. Они осликавају слојевитост наших унутрашњих конфликта и искустава. Овај процес градње слојева представља покушај осветљавања онога што смо закопали у себи, што нагомилавамо, често неприметно, и што нас гуши. Ђубре је више од пуког отпада – оно је вишак, емотивни и психолошки терет који гомиламо, а кроз ове радове тежим да га освестим и ослободим се његовог утицаја.

Кроз оштре линије, динамичне композиције и графичку стилизацију, слике приказују одређену наративну напетост. Попут стрипова, оне теже да пренесу причу кроз визуелне фрагменте, стварајући осећај покрета и дијалога, чак и у свету који делује замрзнато у хаосу. Стриповска естетика овде не служи само да појача визуелни утисак већ и да подсети на неизбежност борбе – борбе за преживљавање, за идентитет, за чистоћу. Кроз ову естетику покушавам да спојим призоре уништења са дозом хиперреализма и надреалног наратива, који позива посматрача да активно тумачи сцене пред собом. Иако слике неретко одишу мрачном симболиком, иронија и хумор се прожимају кроз чудне односе међу бићима. Често се појављују ситуације које пркосе логици и позивају посматрача да се насмеје пред лицем апсурда.

Стварањем слика истражујем властите слојеве и тражим начин да се ослободим вишка, како спољашњег тако и унутрашњег, који ме оптерећује. На крају, ове слике не носе само тежину уништења већ и тихе наговештаје могућности обнове.